

IN ACEST SEMN VEI INVINDE

OASTEA DOMNULUI

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 19

SIBIU,
10 Maiu
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foaie costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Spicuri din scriserile Sf. Părinti.

De cade cineva în fântână.

In adevăr, iubișilor, păcatul este o adâncime mare. Si după cum cei ce cad în vre-o fântână, nu pot ești cu ușurință, ci au lipsă de alții ca să-i scoată de acolo, tot așa și ceice cad în adâncimea păcatelor. Să coborâm deci frânghiile spre aceștia să-i scoatem afară, căci ridicându-i pe aceștia, ne ridicăm și pe noi însine.

Căzând în păcat, să nu desnădăjduim, fiindcă nu atât de grozav lucru este de a cădea, pe cât de grozav este a sta locului după care am căzut; și nici de a fi rănit nu este atât de greu, pe cât de greu este de a nu te căuta fiind rănit.

(sf. Vasile cel mare).

Rușinea de oameni e mai mare decât rușinea de Dumnezeu.

Aceasta a răsturnat totul pe dos, aceasta a tulburat întreaga lume, că noi uitându-ne la oameni, facem totul de ochii lor. Ne gândim mai mult la ochii lumiei decât la ochiul neadormit al lui Dumnezeu. Ne gândim mai mult la gura lumii decât la judecata lui Dumnezeu.

Când un om ar voi să desfrâneze și l-ar vedea cineva, n-ar îndrăsnii să facă acest păcat, chiar de ar arde de mii de ori în patima aceasta. Adeacă tirania patimei este invinsă de rușinea de oameni; pe când de altă parte, Dumnezeu văzând și știind totul, oamenii desfrânează și îndrăznesc a face și alte fapte cu mult mai grozave. Deci, singur acest fapt oare nu e de ajuns a ne aduce asupra noastră mii de trăznete din cer?

Sunt păcate, pe cari noi, rușinându-ne de oameni, nu le facem, pe când de Dumnezeu nu ne sfîrim a le face, deși El ne vede.

Tot așa pătim apoi și în altă parte. Sunt rele pe cari noi le facem fiindcă celor mai mulți li se par bune și nu se

rușinează de ele; așa că din amândouă părțile noi suntem vătămați.

(sf. Ioan Gură de aur).

„Să străluciți în mijlocul lumii ca niște luminători“ (Filip. 2, 15).

„Să străluciți în mijlocul lumii — zice ap. Pavel — ca niște luminători“ (Filipeni 2, 15), pentru că Dumnezeu a încredințat fiecăruia dintre noi o folosință mai mare și decât a soarelui, mai mare decât a cerului, decât a pământului și a mării, cu atât mai mare cu cât mai mari sunt cele duhovnicești decât cele trupești.

Când noi privim soarele și admirăm frumusețea și strălucirea lui, să ne gândim iarăși că mai mare și mai frumoasă este lumina din noi, după cum și întunericul este și mai mare dacă nu suntem cu băgare de seamă, fiindcă o noapte adâncă stăpânește lumea întreagă. Această noapte adâncă, deci să o împrăștiem și să o nimicim prin lumina noastră. Noi să arătăm prin fapte lumina vieții noastre și să aprindem cu imbelisugare focul virtușii.

Sfințire de steag. Ostașii Domnului din comuna Cărășau jud. Bihor, vor serba sfințirea steagului Oastei în ziua de Duminecă 17 Maiu. — Ostașii din jur sunt poftiți a participa la această serbare.

Flori pentru suflet.

Unii oameni zic că banul e lucrul cel mai de seamă din viață aceasta și dacă ai bani, ai de toate.

O fi, dar iată ce să întâmplă odată cu doi călători, cari mergeau printre pustiu. După o bucată de vreme se rătăciră.

Însetă și infometă călătorii cercetau cu groază în toate părțile să vadă, nu află vre-o oază, în care să găsească măcar o picătură de apă și un fruct de copac.

Pornind mai departe, poposiră într-un loc, unde se vedea că mai fuseseră și alți călători. Văzură acolo o traistă uită. Crezând că vor găsi în ea ceva de mâncare, cei doi rătăciți o desfăcăru. Mare le fu măhnirea când în ea găsiră aur.

Doborâți de foame și de sete, peste puțin, cei doi călători muriră lângă traista plină de aur.

Cu mult mai de preț de cât tot aurul de pe lume, este prietenia, floarea aceasta aleasă, între flori alese.

Odată, un rege din vechime, își pierdu pe cel mai bun prieten. Atât de mare îi era durerea, în cât zicea:

— Jumătate din țară să fi pierdut și năș fi fost mai îndurerat.

Atunci un căpitan de-al lui, îi zise:

— Nu te întrista așa de tare, Măria ta, căci prin lacrimi nu vei putea îndrepta ceva.

— Știi adevărul acesta — răspunse regele — dar eu plâng pentru altceva: »că a murit mai înainte să-i fi putut prețui prietenia după cum se cuvenea«.

Dar cinstea, dragii mei, ce cusur are? N'are ea preț cu mult mai mare de cât aurul? Să vedetă...

Un om cinstit și cu frica lui Dumnezeu avea o casă, așa fel făcută în cât vecinii puteau vedea tot ce se petrece în ea.

Un prieten al său, inginer de felul lui, îi spuse într-o zi:

— Dă-mi câteva mii de lei să-ți repar casa de așa fel, încât să nu mai poată vedea nimeni în ea.

Omul cinstit îi răspunse atunci:

— Dragul meu, eu îți dau câteva sute de mii de lei dacă mi-o faci să poată vedea în

ea toată lumea de aici și de pe întregul pământ.

Tot așa, odată, un băiat umbla pe stradă cu un coșuleț de smeuri, să-l vândă.

O femeie îl opri, cumpără o jumătate de kilogram și lăsând pe băiat la poartă, luă cu ea coșulețul cu smeuri spre a se duce în casă să-și cântărească greutatea ce cumpărăse.

Când se întoarse, zise băiatului:

— »Nu ți-a fost teamă că am să-ți iau mai mult de jumătate de kilogram?«.

— »Nu. — răspunse băiatul — căci dacă făceai așa, eu pierdeam câteva fire de smeuri, dar dumneata pierdeai cinstea.«

Tăria sufletului, iubișilor, e mai tare ca toate tăriile din lume. Căci iată ce aflăm, de pildă, despre o vestă cetate din vechime.

Unul din căpitani vestitei cetăți grecești, Sparta, din vechimea depărtată, fu întrebăt într-o zi, de un locuitor:

— »Dece nu înconjurați cetatea cu ziduri, ca s'o putem apăra mai bine împotriva dușmanilor?«.

Atunci căpitanul îi răspunse:

— »Nici un zid nu e mai tare ca zidul făcut din sufletele celor din cetate. Singur acest zid nu poate fi dărămat de nimeni...«.

Ceeace ne îngreiază peste măsură viața, sunt faptele rele. Mari sau mici, ele se fac plumbi în tălpi și ne țin pe loc, cum ne ține hleul mlaștinei.

Al. Lascarov-Moldovanu.

Ridică-ți ochii tăi spre cer...

*Ridică-ți ochii tăi spre cer
Tu, care ai de suferit,
Si sufere, căci toate pier
Curând, când Eu voi fi venit.*

*Eu sunt în cer cu sfintii Mei,
Aiei, cari fiind pe pământ,
Au suferit, ca niște miei,
Păharul suferinței, bând...*

*Cu Mine-acum se odihnesc
Si de primejdii sunt feriți;
Cu Mine'n veci se fericesc
De Tatăl meu, ei, sunt iubiți.*

*Deci, tu, acel ce ai suferit,
Ridică ochii tăi spre cer,
Si sufere până 'n sfârșit,
Si sufere, căci toate pier.*

I. Marini, înv.-ostaș.

Ce spune sf. Ioan Gură de aur despre nunțile și ospătele de azi.

Mulți își închipue că Oastea Domnului învață cine să fie ce lucruri nouă. Ba încă ne mustă că stricăm datinile și obiceiurile cele vechi. Noi însă vom spune că nu învățăm nimic nou decât ceea ce ne-au lăsat soboarele și sf. Părinti.

Ascultați, spre pildă ce spune sf. Ioan Gură de aur despre nunți și ospăte:

Nu cumva nunta este un teatru? Nu, iubiților, nunta este o taină, și încă o taină de mare importanță, și dacă nu vă rușinați de această taină, cel puțin să vă rușinați de acela al cărui tip este această taină. »Taina aceasta, zice, mare este, iar eu zic de Hristos și de biserică« (Efes. 5, 23). Este tip al bisericii și a lui Hristos, iar tu întroduci jocuri?

»Dar, zici tu, dacă nu vor să dănuți la nuntă nici fecioarele nici femeile măritate, apoi cine să dănuască? Nimeni, căci ce nevoie mare este de a dănu? Printre tainele religioase ale păgânilor sunt și danțurile, însă în tainele noastre trebuie să predomina tăcerea, buna poftă, rușinea și modestia. Taină mare este aceasta, și deci afară cei spurcați. Si cum este taină? Se adună bărbatul și femeia, și ambii împreună fac unul. De ce când intră copilul în lume, nu este nici muzică, nici chimvale, ci tăcere mare, liniste mare, iar când se adună bărbatul cu femeia și fac însuși chipul lui Dumnezeu, întroduci atâta vuet, și tulburare, și faci de rușine sufletul?«

A se face nunțile în felul cum se fac, este a se conrupe nunta din capul locului; este a se defăimă taina nunții. Nunta este tip al prezenței lui Hristos, și tu te îmbeti? S-ar părea că cele ce se petrec pe la nunți sunt indiferente, și cu toate acestea sunt cauzele multor reale! Toate sunt încărcate de nelegiuri. »Si măscărăciunea, zice, și vorba nebunească, și glumele cari nu se cuvin, să

iasă din gura voastră« (Efes. 5, 4), dar toate cele ce se petrec la nuntă sunt măscărăciuni, vorbe nebunești și glume proaste și nu cum s'ar întâmpla, ci în gradul cel mai mare. Toate acestea au devenit acum o artă pentru unii, și cei ce se conformează acestor arte, capătă laude mari. Cum s'ar zice păcatele au devenit o artă, căci nu le facem la întâmplare, ci cu știință și cu calcul, iară diavolul comandă la urmă regimenterile de păcătoși. Unde este beția acolo este și desfrânarea, unde sunt mascarale și vorbe urâcioase acolo este și diavolul, contribuind și el cu de ale lui. Ei bine, când tu ospătezi cu de acestea, spune-mi, oare săvârșești taina lui Hristos? Când tu înlvișezi pe diavolul la masa de nuntă, oare săvârșești taina lui Hristos?

Nu cumva poate nu e cu putință a se veseli cineva și fără desmierdări? Voești a auzii melodii plăcute? De sigur că nu ar trebui la asemenea ocazii, însă eu consumt și la aceasta, dacă voiești; nu asculta melodii satanicești, ci de cele duhovnicești. Voești a vedea dănuind? Privește corul îngerilor. »Si cum este cu putință, zici de a vedea asemenea cor?« Dacă vei alunga acestea, și atunci va veni și Hristos la nuntă, și când Hristos este prezent și corul îngerilor este prezent. De voiești și astăzi se vor face minuni, ca și atunci; va preface și acum apa în vin și încă cu mult mai minunat, căci va alunga cheful și pofta cea urâcioasă dela masa ta, și le va înlocui cu pofta cea duhovnicească.

Unde sunt muzicanți nu poate fi Hristos, dar dacă el

intră, mai întâi îi scoate pe aceștia, și după aceia face minuni. Ce poate fi mai desgustător ca pofta Satanicească? Ce poate fi mai urâios ca acele cântece fără înțeles, ca acele neorânduelli în totul nedemne? Si chiar de ar fi ceva cu înțeles, totuși cuprinde în sine lucruri urâcioase și desgustătoare.

Față cineva nunți ca acelea pe care le arăt eu, și atunci va vedea placerea pe care o va simți. Ce fel de nunți voiești eu, luati seama la cele ce vă spun. Când faci nuntă, nu perinda casele, spre a împrumuta oglinzi, haine și beuturi, că taina nunții nu se săvârșește spre fală, și nici că duci fata la vre-o paradă, ci împodobindu-ți casa cu cele trebuitoare. Chiamă pe vecini, pe prieteni și pe rude. Pe căți îi șiți blâzni pe aceia-i chiamă, și-i îndeamnă să se mulțumească cu cele ce sunt. Iar mai înainte de toți chiamă pe Hristos. Știi prin cine să-l chemi? »Intru căt a-ți făcut unuia dintr-acești frați ai mei mai mici, mie a-ți făcut«. (Mat. 25, 45). Să nu-ți închipui că lucrul acesta ar fi neplăcut de a chima pe săraci la masa de nuntă, în locul lui Hristos. Prânzurile și ospătele să nu fie încărcate cu beții, ci cu placere duhovnicească. Si acum tu privește câte bunuri rezultă de aici, dacă vedem mai ales cele ce se petrec pe la nunțile de astăzi, — dacă se pot numi nunți și nu părsăi — câte rele nu rezultă. Ei bine, la nunta aceia, pe care am descris-o eu, este Hristos, iar la aceasta este Satana.

Aspre cuvinte spune sf. Ioan Gură de aur, dar cine ar putea spune că nu sunt adevarate?

Noi, ostașii Domnului, să facem nunțile aşa cum spune predica aceasta.

Ne cheamă „Mama“ noastră.

Când clopoțele 'ncep să sună,
Ne dă de veste-un glas ceresc,
Să lăsăm grijile din lume,
Să mergem toți la rugăciune,
Căsa-i frumos și creștinesc.

Dar căți creștini mai i-au în seamă
Ce spune acest glas duios,
Care întocmai ca o mamă,
Atât de rugător ne cheamă:
»Veniti fililor la Hristos«.

»Veniti la masa cea bogată;
Veniti ca să vă ospăteți;
Veniti în haina cea curată,
Iar cea murdară și pătată,
Cât mai curând s'o desbrăcați.«

»Mâncăți din mana cea cerească
Și 'n veci nu veți mai flămânzi;
Aceasta-i hrana sufletească,
Pe care mintea omenească,
N'o poate bine a-prețui.«

»Gustați și voi din apa vie,
Căci toți căți vor gusta din ea,
Vor merge 'n rai cu bucurie,
Să moștenească pe vecie,
Și moartea nu vor mai vedea.«

»Inaintați pe calea strâmtă;
Inaintați pe ea mereu;
Veniti la Patria cea sfântă,
Unde toți îngerașii cântă,
Dând laudă Lui Dumnezeu.«

Auzi tu prea iubite fratre
Ce spune acest glas de sus?
Dece dar zăbovim departe,
Și nu ne sculăm din păcate,
Așa cum vrea Domnul Isus?

Dece iubite frățioare
Să n'ascultăm de-acest glas sfânt,
Când știm că viața-i trecătoare,
Și omul este ca o floare,
S'a ca un fulg bătut de vânt?«

I. Tudusciuc, cântăreț-ostaș al Domnului,
Brăhășoaia—Vaslui.

Ora Comunicărilor la „Oastea Domnului“.

In cea dintâi Joi după sf. Inviere, am cerut fraților să împărtăsească adunării câte ceva din viața trăită cu Domnul.

Desprindem pentru cetitorii noștri câteva din aceste comunicări.

Un frate spune:

»Eram în stare de supărare, care se schimbă dela o vreme în stare de vrăjmășie, cu un frate. Vrăjmășia în înțelesul acesta: ne oculeam ca niște ciumați.

Inainte de a mă spovedi și împărtăși, mi-am luat înima în dinți și m'am dus să mă împac cu acel frate.

Omul cel vechi din mine îmi spunea: du-te, dar de giaba te duci.

Totuși m'am dus. Duhul lui Dumnezeu mă îndrepta.

Am venit, frate, să te rog să mă ierți pentru tot ce ți-am

greșit. Voesc să pășesc în-păcat, deplin în-păcat, la scaunul duhovnicesc.

In clipa aceia, fratele meu căzuse în genunchi plângând cu zece rânduri de lacrimi. Se simtea vinovat că n'a venit el, cel dintâi, să-și ceară iertare.

Si-am plecat, ca doi buni frați, să primim sfintele Taine.«

Un frate spune:

»In zilele Paștelui m'au poftit niște rubedenii și prietenii, de odinioară, să petrecem câteva clipe înpreună.«

Mâncare și băutură era berechet. Cum »petrecere« fără lăutari n'are rost, oamenii tocumiseră și lăutari. Si cum nu poți să stai de lemn când cântă lăutarii, oamenii au început să joace. Așa au apucat!

Când m'au văzut că nu mă prind la joc, m'au înbiat care mai de care: »cum, tu

care ei ai un pătimăș al jocului, acum te mulțumești să ne prevesti numai?»

»Frațiilor, le-am zis, să mă erați. Am fost jucăuș, odată, nu de mult, precum bine știi! Dar acum am găsit o placere mult mai mare decât jocul. »De sigur, voi, cu Evanghelia voastră, văți călugărit, văți puș sac și cenușă, mi-am zis. »Nici de cum nu ne-am călugărit, li-am răspuns, dar am aflat pentru viață o placere mult mai senină, mai odihnitoare.

Fleacuri, îmi ziseră.

Bine, le răspunsei, ascultați una din plăcerile mele.

Și începu a le cânta un imn creștin, apoi un psalm. Toată adunarea era numai urechi. Lăutarii amuțiseră și ei.

Cu adevărat e frumos, ziseră ei.

Cum pot eu lăsa o placere care mă înnalță, care nu mă ostenește, care mă mulțumește... Spre a lua o placere, cum este jocul, care ostenește, te face să asuzi, să înghiți praf și să zgândărească și alte patimi ale hoitului acestuia al nostru?

Adevărat grăești, răspunseră ei. Și făcură semn lăutărilor să plece.

Rămânând apoi cu ei,

le-am citit o pagină din Evanghelie și un psalm, le-am mai cântat ceva și ne-am despărțit după această petrecere duhovnicească foarte fericiti. Ei mi-au cerut să vină la »Oaste«, ca să vadă cum petrecem noi și au făgăduit să nu lipsească de la Biserică unde ne hrănim noi sufletește.

O soră a arătat bucuria, care nu se poate mărturisi în cuvinte, pe care a simțit-o în zilele Paștelui mergând cu un ajutor bănesc și cu mângăere sufletească într-o casă de văduvă, cu 5 copii, între care unul greu bolnav de piept. Scrisoarea văduvei către »Oastea Domnului« are și aceste rânduri. »Mulțumim lui Dumnezeu că prin îndurarea Lui ne ține și pe cei săraci sub acoperământul Lui. Mulțumim Domnului, mulțumim celor care iubesc pe Domnul.«

Subscrisul, am arătat bucuria de a fi cercetat a 3-a zi de Paști lucrarea pe care sora Maria Brăiloiu, cunoscută traducătoare de cărți creștine o face la Sărulești, unde *Evanghelia* e cunoscută și între copii. Un sătean, după predica a venit și mi-a grăit așa: »Prieten, să nu fie aceasta cea din urmă dată când vii între noi.«

I. Gr. Oprisan.

după o noapte cu ploaie caldă, cât e de mare!

Așa e și în cele sufletești. În cele duhovnicești, omul crește în noaptea cea tainică a suferințelor. Cele mai multe suflete cresc în noaptea sufereințelor și încercărilor. Il vezi pe om zburând în păcate, iar după a trece prin o noapte de suferință (boale, necazuri și alte încercări) il vezi parcă, ce mult a crescut în cele sufletești.

Necazurile, suferințele, încercările sunt o noapte tainică

în care sufletele credincioase cresc în darul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos» (2 Petru, 3, 18).

Își mulțumesc, preabunule Doamne, că m'au învrednicit și pe mine de noaptea cea tainică a suferințelor ca să cresc în cele duhovnicești. O, preadulcele meu Mântuitor, mai bine ține-mă neîncetat în noaptea aceasta decât, scăpând de ea, să dau înapoi în cele sufletești. (Va urma).

Câte păcate ne iartă Dumnezeu?

— Ce spun sfintii Părinți la întrebarea aceasta. —

Dumnezeu este dragoste (ep. 1 Ioan 4, 8). Dragostea, bunătatea, răbdarea și iertarea Tatălui cerește, sunt nemărginibile. Oricât de mult am fi păcatuit, El ne iartă. Oricât de păcătoși am fi, El ne așteaptă și stă gata să ne dea — ca fiului celui perdat — sărutul dragostei și iertării. Trebuie însă că așteptarea și iertarea Tatălui cerește își au și ele un hotar. Sfinții Părinți s-au ocupat și cu această întrebare: câte păcate ne iartă Dumnezeu; până la ce hotar merge bunătatea și iertarea lui Dumnezeu față de păcatele noastre.

Mai mulți sfinti părinți, ca sf. Vasile cel mare, sf. Ioan Gură de aur, sf. Ciril Alexandrinul, sf. Augustin și alții învață că Dumnezeu precum a destinat pentru fiecare om numărul anilor de viață, măsura sănătății și a talentelor, ce vrea să i-le dea, — chiar așa a statotit el și numărul păcatelor, ce vrea să i-le ierte, iar când i-să umplit măsura, Dumnezeu nu-l mai iartă. Trebuie să știm, zice sf. Augustin că îndelungă răbdarea lui Dumnezeu sufere pe păcătos numai până ce i-să umplit păharul, după aceea pentru el nu mai este iertare. Dumnezeu îl așteaptă, — zice un alt sf. Părinte — până la un anumit număr de păcate, iar după aceea îl părăsește pe păcătos.

Părerile sf. Părinți nu sunt luate din vînt, ci ele au temeu în sf. Scriptură. Așa într'un loc zice Domnul, că de aceea amână nimicirea Amoreilor, fiindcă nu li s'a umplit încă măsura păcatelor: Nedrepătăile Amoreilor încă nu s'au împlinit, (Facere 15, 16). Drep-tul Iov zice: Pecetluita-i în săculeți păcatele mele (14, 17). Păcătoșii nu țin seamă de păcatele lor, dar ține Dumnezeu, căci îndată ce sămănătura va fi coaptă adecăt: îndată ce măsura va fi plină, »va zice trimitești secerători, că a sosit secerișul« (Ioil 3, 13). Într-alt loc zice sf. Scriptură și mai lămurit: Cu îndelungă răbdare așteaptă Domnul, până ce vor ajunge la plinirea păcatelor, și apoi să-i muncească (cartea a doua a Macabeilor 6, 14).

O, la căți nefericiti, cari petrec ani de-a rândul în păcate, nu li se întâmplă asemenea. Dacă li se împlinesc numărul păcatelor, sunt cuprinși de moarte și aruncăți în iad! Unii prin cercetările lor vreau să cunoască numă-

rul stelelor, sau mulțimea îngerilor, cine poate afla însă numărul păcatelor, ce Dumnezeu voiește să i-le ierte? Si de aceea trebuie să tremure omul. Cine știe, iubitul meu creștin, dacă-ți va mai ierta Dumnezeu cel dintâi păcat, ce-l vei mai face?

Poate va zice vre-un păcătos: »Doar Dumnezeu e îndurător«. Eu însă îi răspund: »Cine trage aceasta la îndoială? Indurarea lui Dumnezeu e nemărginită, dar căți nu sunt osândiți în fiecare zi, fiindcă n'au băgat în seamă această îndurare?

Păcătosul va răspunde: »Doar încă sunt tinări. Ești tinări? Numai cât Dumnezeu nu numără anii ci păcatele. Iar această măsură a păcatelor nu-i pentru toți pe-o formă; unuia îi iartă Dumnezeu o sută, altuia o mie, pe altul însă îl aruncă în iad, încă la al doilea păcat. O, pe căți nu i-a aruncat Dumnezeu în iad îndată după cel dintâi păcat de moarte. Sf. Grigoriu povestește, cum un copil de cinci ani a fost aruncat în iad fiindcă rostise o sudalmă împotriva lui Dumnezeu.

Indărătnicul va zice iar: »Eu l-am vătămat adeseori, pe Dumnezeu și el m'a iertat totdeauna, aşadară nădăduiesc, că el îmi va ierta și acest păcat nou«. Eu din contră te întreb: »Dacă până acum nu te-a pedepsit Dumnezeu, oare aceasta așa să rămână și de aici înație? Măsura se va umplea și deodată va urma pedeapsa. Pe când Samson se liboria cu Dalila, nădăduia că în acelaș chip se va elibera din mâinile Filistenilor, precum s'a eliberat și mai înație. »Vreau să merg afară și să mă scap, după cum am făcut-o astă mai înație« (Int. 16, 20). La urmă însă a fost prinț și a plătit-o cu viață. Nu zice dar: eu am păcatuit, și ce rău mi s'a făcut mie? Căci cel prea înalt e îndelung răbdător (Sirah 5, 4).

Dragul meu, cu cât ai vătămat mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai tare trebuie să te ferești de a-l vătăma din nou, deoarece păcatul din urmă, cel săvârșești, ar putea face ca cumpăna dreptății dumnezeiești să se cufunde și atunci ai fi osândit. Eu nu susțin de loc, că după un păcat săvârșit, pentru tine n'ar mai putea fi iertare, aceasta n'o știi, totuși zic, că și s'ar putea întâmpla acest lucru.

Istorioare mici cu înțeles mare.

„Pe urmele tale“...

Un bețiv plecase la cărciumă pe timp de iarnă și zăpadă mare (pentru cărciumă, oricât ar fi zăpada de mare tot răzbește omul).

Pe la jumătatea drumului, uitându-se înapoi, pe cine vede? Pruncul lui cel mai mic păsea bărbătește în urma lui.

Dar tu ce cauți după mine prin zăpada asta așa de mare? — strigă tatăl răstătit.

Nu te teme, tată dragă, eu pășesc pe urmele tale — răspunse copilul.

Pe urmele mele!... își zise tatăl în sine... acest cuvânt îi străpuse sufletul ca un fulger... își sărută copilașul și se întoarse acasă părăsind din acea clipă calea crâșmei, calea betiei, calea pierzării.

Rugăciunea buzelor: o probă interesantă.

Un credincios din cei ce trăesc evanghelia, se întâlni în calea sa cu un om dela țară. Întrând în vorbă despre cele sufletești, credinciosul observă îndată că are de lucru cu un creștin din cei ce cu buzele îl cinstesc pe Dumnezeu, dar cu inima și faptele lor sunt departe de El.

Te ști, dta, rugă cum trebuie? — îl întreabă credinciosul.

Păi cum să nu mă știi, căci doar îmi fac rugăciunile regulat, în fiecare seară și dimineață.

Foarte bine, hai să facem acum o probă. Eu îți dau dtale calul acesta pe care călăresc, dacă dta vei rosti un Tată nostru, cufundându-te cu totul în rugăciune... nimic să nu

vezi și să n'auzi în timpul când vorbești cu Dumnezeu prin această rugăciune.

Foarte bine.

Omul începu a zice Tatăl nostru. Într'aceasta, credinciosul se coboară de pe cal și s'apucă să ia șeaua de pe el.

Stai, stai, strigă cel ce se rugă, întrerupând rugăciunea, nu lua șaua de pe cal; calul trebue să mil dai cu șauă cu tot...

Ba nu ți-l dau nici cum, căci iată cum te rogi tu lui Dumnezeu; te rogi numai cu buzele, dar cu inima și mintea umbli după șaua calului meu...

Oare căți dintre creștini nu se roagă tot așa??

Plantele cresc noaptea.

E timpul când dă frunza, crește iarba, dau înainte toate plantele.

Și lucru ciudat: toate cresc și dau înainte mai mult noaptea decât ziua. Seară, codrul abia arată câteva frunze, și dimineață îl vezi aproape închis. Iarba abia a răsărit, și

Așadară fiind ispitit să nu păcătuești mereu zicând, Dumnezeu iară și iară mă va ierta. Spune-mi dragul meu, primire-ai bucuros o mâncare, dacă ar fi probabil, că aceea conține venin? Si dacă ai ști că dușmanii te pândesc pe un drum oarecare, să-ți curme viața, ce zici, ai trece tu pe drumul acesta, având o altă cale sigură? Atunci dar întâi ce siguranță își poți promite că tu după un nou păcat vei putea stăru în pocăintă adevarată, și nu te vei întoarce iarăși la vechea ta viață păcătoasă, sau că Dumnezeu nu te va lăsa să mori îndată, când faci păcatul sau că nu te va părăsi de tot după acela?

Cel ce a promis păcătosului iertare, n'a propus păcă-

tosului și ziua de mâine; poate să i-o dea, poate să nu i-o dea. Tu acum păcătuești; Dumnezeu poate că-ți va da timp de pocăintă și poate că nu-ți va da! Si dacă nu-ți va lăsa timp, ce va fi cu tine pentru întreaga veșnicie? O, ce îndrăsneală oarbă, ce nebunie e sădăr, când tu de bunăvoie te osândesti la o veșnicie plină de chinuri, cu cuvintele: Mai târziu am nădejde că voi îndrepta răul făcut! Nimenea nu vrea să se înbolnăvească în nădejdea, că se va însănătoșa. Nimenea nu-i aşa de nebun să bea venin și să zică: e cu putință că mai târziu cu ajutorul leacurilor iarăși mă voi face sănătos. Iar în cele sufletești, tu întocmai aşa faci.

Din viețile sfintilor Părinți.

Pomenirea sfântului sfînit mucenic Simeon, unul din cei săpatezeci de apostoli.

Acest sfânt Simeon, care se numea rudenie a Domnului nostru Isus Hristos, a fost fiu al lui Cleopa, fratele sfântului Iosif, logodnicul prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu. Ei au fost frați buni de tată și de mamă, Iosif era frate mai mare, iar Cleopa mai mic. Acest Cleopa după întoarcerea lui Iosif din Egipt, a luat de soție, de la fratele său pe o fiică a lui Maria și a născut cu dânsa pe acest sfânt Simeon, care ajungând în vîrstă și auzind despre minunile Domnului nostru Isus Hristos, a crezut într'nsul. Iar după patima cea de bunăvoie a Domnului, și după înălțarea la cer, a fost numărat în ceata sfintilor săpatezeci de apostoli; și se ostenea ca și ceilalți apostoli întru buna-vestire a lui Hristos, um-

bând prin cetăți și prin sate, învățând și făcând minuni, luminând popoarele cu lumina sfintei credințe, și pierzând în tunerecul închinării idolești. Iar în acel timp sfântul Iacob, fratele Domnului, fiul sfântului Iosif logodnicul, ținea scaunul arhieriei Ierusalimului, fiind înțâiul episcop acolo; și fiind că mărturisea pentru Hristos, necredincioșii evrei doborându-l de pe scaunul bisericei, l-au ucis, lovindu-l în cap cu un lemn.

Iar după uciderea aceluia, a sosit degrabă risipirea Ierusalimului precum mai înainte zis este de Domnul. Iar după risipire adunându-se ucenicii Domnului — cei ce erau între cei vii, împreună cu aceia, cari după trup au fost rudenie lui Hristos Domnul, — pe acest sfânt Simeon, fiul lui Cleopa, nepotul și fiul de frate al lui Iosif, și rudenia Domnului, în locul sfântului Iacob, l-au pus al doilea episcop al Ierusalimului, care începuse iarăși a

fi locuit de oameni cari rămaseră; iar sfântul Simeon, fiind ca o biserică a sfântului Duh, împodobea prin sine scaunul Ierusalimului, aducând pe cei rătași la Hristos Dumnezeu. Apoi după mai mulți ani, pe vremea împărației lui Traian, a fost clevetit de zavistnicii eretici, către Attic, antipatul Romei, fiind că este creștin. În timpul acela era prigoniș de la împărații Romei, asupra celor ce credeau în Hristos. Si erau cercați cu dinadinsul pretutindeni, cei ce credeau în Hristos fiind muncisi și uciși, pentru că zeii păgânilor să fie cinstiți prin toată lumea; deci, sfântul Simeon, ca cel ce credea în Hristos, și fiind rudă cu el, — a fost prins de păgâni după porunca lui Attic antipatul, fiind bătrân, căci avea mai mult de o sută de ani. Si după multe munci, pe cruce (ca și Hristos Domnul) fiind pironit, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

În Oaste au mai intrat:

Din Rusu-Bârgăului (jud. Năsăud): Grigorie Găbrihei.

Din Vaslui: Gh. V. Chiriac și soția Elena și fii: Lenuța, Gheorghe, Ecaterina, Maria și Aneta.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Seaca-Olt.

Marți a treia zi de Paști, grupul Oastei din com. Seaca în frunte cu harnicul Preot G. M. Seiculescu, au făcut o esire în comuna Mihăești, cale de 5 Km. pe jos, chemați fiind de frații de acolo în frunte cu I. Spilcea, care i vizitându-ne adunările de la noi au ținut cu orice preț să ne aibă și în comuna lor.

Ajuns în com. Mihăești, am trăit clipe de adevărată înălțare sufletească când am văzut că ne-au eşit în cale bătrâni cu plete albite de vremuri grele, cari ne-au condus în curtea fratelui Ion Spilcea. După ce am avut și consimțământul Preotului paroh, am început a ne desfășura programul. Am făcut rugăciunea, apoi o cuvântare rostită de cucerinicul preot G. M. Seiculescu, arătând scopul venirei noastre și rostul mișcării »Oastei Domnului« în fața unui public numeros.

Veniseră, bărbați, femei și copii însetați după apa cea vie dătătoare de viață veșnică. Mare bucurie au avut când au auzit ce este »Oastea Domnului« prin care se reînviază creștinismul de odinioară, înălțându-se și spulberându-se ideia greșită răspândită de cei răi zicând, că la Seaca sunt »adveniști«.

După ce am terminat programul plecând spre casă, când pe drum prin sat: Nainte frați, Deșteaptă-te creștini, Jurământul, etc. Am fost conduși de săteni până la marginea satului unde ne-am despărțit de bătrâni ce ne petrecuseră, rămânând mulțumiți de învățăturile primite. În desvoltarea poporului nostru am avut să îndurăm și unele piedeci puse de administrația locală și direcțiunea scoalei.

Totuși piedicile și înfrângările fie directe sau indirecte, duc pe om mult mai departe decât cele mai mari triumfuri. Piedicile sunt adevărată școală a propășirei noastre în calea adevărului, și ele mai mult ne vor oferi în luptă contra fiilor întunecului acestui veac.

Secretariatul Oastei.

Din Cicir (j. Arad).

Facem cunoscut tuturor fraților ostași despre înălțătoarea serbare a sfintirei steagului Oastei Domnului din comuna Cicir (jud. Arad). În ziua de Florii adepă 5 Apr. aici fiind invitați, au participat și frații ostași din comunele Covășinț, Pauliș, Sâmbăteni, Mândruloc și Micălaca. După sfânta Liturghie sau adunat frații din toate părțile în școală, unde, de și sala fiind mare n'au mai încăput mulțimea de credincioși. S'a început cu rugăciunea »Împărate ceresc«, după care a vorbit un frate dela Micălaca, fost adventist, iar acum întors iarăși la biserică mamă, vorbind cu dovezi din sf. Scriptură, că nu trebuie să ne schimbăm noi legea ort., ci mai vârtos viața

noastră și purtările cele rele. Apoi a vorbit fratele Ioța Barna dela Covășinț, foarte frumos despre însemnatatea și puterea sf. Cruci. Apoi sosind sfîntul și vrednicul nostru de curând ales părintele Mihail Morgovan, am plecat cu toți dela biserică cu procesiune până la conducătorul Oastei Domnului de unde am luat steagul și plecând iarăși la biserică tot când și mărind pe Dumnezeu. Aci s'a început Vecernia, după care s'a făcut sfîntirea steagului, Aceluia care a intrat astăzi în Ierusalim fiind primit cu osanele. După prea frumoasa sfîntire, a ținut o cuvântare mult grăitoare și duioasă evlaviosul nostru părinte Morgovan, care a stors lacrimi ferbiț, din ochii credincioșilor vorbind despre viața creștinilor celor dintâi și celor de azi despre Impăratul Constantin și sfânta Cruce, predându-ne steagul Oastei Domnului ca semn de biruință și întărire celor ce cred în Domnul și Mântuitorul Isus Hristos. Apoi ne-am despărțit cu creștineștile salutări laudând pe Dumnezeu.

Dimitrie Opriu, ostaș.

Din Nicorești - Tecuci.

Cercul preoțesc din Nicorești - Tecuci a ținut la 26 Aprilie 1931 o ședință impunătoare și plină de roade culturale.

Serviciul liturgic condus cu priceperea președintelui, un neîntrecut slujitor al altarului, s'a remarcat prin predica distinsului ostaș Traian Corodeanu care a rechemat la vechea credință ortodoxă, mulțimea, însetată de învățătura Domnului.

O acțiune nouă plină de recunoștință ortodoxismului, o a dat dl Colonel Coman Ionescu, nou ostaș, și viguros creștin, plin de duhul milosteniei și al convertirei la credința ortodoxă.

Suflul manifestării religioase întrigăt de cuvântările pline de duh religios ortodox ale părintelui protoiereu, a președintelui cercului, și a altor preoți, au semănat în ogorul bun și rodnic al mulțimii cuvântul evangheliei, umplând de bucurie sufletul creștinilor, dorinci de a asculta cuvântul Domnului; rodul milei creștine s'a arătat prin ctitoria de căte 200.000 lei la patru biserici din județ, obol nesilit, dar bine venit al ostașului Colonel Coman Ionescu.

O viață creștină, și o dorință după cuvântul Domnului, a fost efectul acestei serbări religioase, plină de duhul evangheliei, și desăvârșită prin dragostea lui Hristos Domnul nostru.

Pr. Tudose.

În Oaste au mai intrat:

Din Pechea (jud. Covurlui): Avram I. Badiu și soția Stanca și fii Franga și Ioana.

Din Ruptura (jud. Roman): Gheorghe Gh. Anghel și Ioan I. Ursu.